

Τὸ εἶπομεν ἤδη, ἡ μαρκησία ἦτο πάντοτε ὡραία.

Αἱ συνεμήλικοι αὐτῇ γυναῖκες ἐφθόνουν τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος αὐτῆς διελθούσης ἤδη τὰ ὅρια τῆς νεότητος.

Ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς μακρᾶς αὐτῆς ἑδρας, ἀπέναντι τῆς ἐστίας, ἠκτινοβόλοι ὄλκ.

Ἀναμφιβόλως εἶχε καλὰς εἰδήσεις.

Φιλαρέσκως φέρουσα πολυτελῆ κοιτωνίτην καὶ ἐπὶ τῆς κόμης ἐρριμμένην ἔχουσα ἰσπανικὴν καλύπτραν, ἐφαίνετο ρεμβάζουσα, ὡς ἐκ τοῦ ὕψους αὐτῆς ἠδυνάτο τις νὰ εἰκάσῃ, ὅτι αἱ σκέψεις τῆς δὲν ἦσαν μελαγχολικαί.

Αἰφνης ἡ θύρα ἐκτύπησε καὶ θεραπεῖν με φυσιογνωμίαν ἔξυπνον καὶ ροδόχρουν, μικρὰ τὸ ἀνάστημα καὶ χαρίεσσα, ἤγειρε τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας καὶ ἀνήγγειλε :

— Ἡ κυρία ὑποκόμης δὲ Σερναί.

Πάραυτα δέ, κυρία τις ὑπερπεντηκοντούτις, φιλαρέσκως ἐνδεδυμένη, τὸ χρῶμα ἔχουσα ὡχρὸν καὶ τὴν φυσιογνωμίαν διακεκριμένην, ἔτεινε χεῖρα στενωπῶς περιβεβλημένην ἐν χειρὶ μίχρως ἀγκῶνος φθανούσης εἰς τὴν μαρκησίαν, ἥτις δὲν ἀφῆκε τὴν ἀφελῆ θέσιν τῆς.

— Ἡ Ἐλένη ! εἶπεν :

— Ναί, εἴμ' ἐγώ.

— Πῶς εἶσαι ;

— Ἐντελῶς καλᾶ.

— Τί κλῆ ποῦ εἶσαι, ἀφοῦ ἐνθυμῶσαι πτωχὴν δεσμώτιδα.

— Μὴ μ' εὐχαριστῆς ; ἔρχομαι περιεργείας χάριν.

— Τοῦλάχιστον εἶσαι εὐκρινής.

— Εἶναι τὸ ἐλάττωμά μου, δὲν δύναμαι νὰ ψευθῶ.

— Ἡξεύρεις ὅτι εἶναι σπάνιον προτέρημα διὰ γυναῖκα τοῦ κόσμου.

— Μὴ μὲ συγχαίρεις, σὲ παρακαλῶ, δὲν γνωρίζω τί γίνεται ἐδῶ, εἶσαι ἡ καλλιτέρα φίλη μου καὶ ἔρχομαι νὰ μάθω.

— Πόθεν ἔρχομαι :

— Ἀπὸ τὰς Κάννας, ὅπου, ἐν παρενθέσει, ὁ καιρὸς εἶναι τόσῳ ἄθλιος ! χιόνια, χλαζα, ψύχος ! νομίζεις ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς τὸν Βόρειον Πόλον, καὶ νὰ συλλογίζεται τις ὅτι μετέβη ἐκεῖ ζητῶν Ἥλιον ! Πρέπει νὰ ἦσαι ἐχθρὸς αὐτοῦ, διὰ νὰ ὑπάγῃς ἐκεῖ. Τί τὰ θέλεις, φιλάττη μου, ἐγὼ δὲν εὐρίσκω καλλιτέραν διαμονὴν ἀπὸ τοῦς Παρισίους.

— Διὰ τὰς χήρας ὅπως εἶσαι σύ.

— Ἀλήθεια ! τί ἔμαθα, δὲν θὰ μὲ ζηλεύεις τοῦ λοιποῦ ὡς πρὸς τοῦτο.

— Φεῦ ! ἐστὲναξεν ἡ μαρκησία.

— Καὶ πῶς συνέβη αὐτό ;

— Ἀπλούςτατα, ἀγαπητῇ μου, ὁ μαρκησιος ἀπέθανε.

— Φυσικῶς.

— Πρὸς Θεοῦ, φυσικώτατα : μόνον δὲ εἰς τοὺς Παρισίους θὰ ἦτο τοῦτο βεβαίως ἔκτακτον καὶ θὰ ἐπροξένοι θόρυβον, διότι θὰ ἦτο ἀναγκὴ νὰ προσφύγῃ τις εἰς τὸ Jardin de Plantès εἰς τὸ τμήμα τῶν ὄρεων.

— Τί λέγεις ;

— Εἰς τὸ τμήμα τῶν ἐρπετῶν ἔπρεπε νὰ καταφύγῃ, διὰ νὰ εὕρῃ τοιοῦτον τέλος ! Ἀλλ' εἰς τὰ παραδόξα ἐκεῖνα κλίμακα φαίνεται ὅτι εἶναι πρᾶγμα σύνηθες.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΤΟΥΤ

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

— Ἀγαπητὲ κύριε Λατρὰδ, εἶπεν, ἡ κυρία αὐτὴ εἶναι νόστιμη.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ ἀφελὴς Λατρὰδ : ἦτο καὶ εἶναι ἀκόμη πολὺ ὡραία.

— Μόνον δὲν σώζει πλέον τὴν ἀρχικὴν τῆς νεότητά.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι περισσότερον ἀπὸ τριάντα χρόνων, ὑποκόμη.

— Φαίνεται περισσότερον, ἂν καὶ εἶναι ἀληθές ὅτι ἐνδύεται ἀπλούστατα...

— Πάντοτε ἐνδύεται τοιοῦτοτρόπως.

— Τὴν γνωρίζετε πρὸ πολλοῦ ;

— Πρὸ δώδεκα περίπου ἐτῶν.

— Ἐρχεται ἐδῶ συχνάκις ;

— Σήμερον πρώτην φορὰν ἦλθεν.

— Ἀ !

— Εἶχομεν πολλὰ ἔτη νὰ τὴν ἴδωμεν, ὅτε ἐσχάτως, κατὰ τύχην, ἡ κόρη μου τὴν ἀπῆντησε καὶ τὴν προσεκάλεσε νὰ ἔλθῃ.

— Ἐννοῶ : ἂν κρίνω ἐκ τοῦ τρόπου μετὰ τοῦ ὁποῖου ἡ δεσποινὶς Λατρὰδ τὴν ἐδέχθη, εἶναι φίλη τῆς ;

— Ναὶ καὶ ὅχι.

— Πῶς αὐτό ;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν δύναται κανεὶς νὰ συνδεθῇ διὰ φιλίας μὲ ὅλον τὸν κόσμον.

— Βεβαίως, ἀλλὰ...

— Νὰ σὰς εἰπῶ, δηλαδὴ, ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶδεν ἄλλοτε μαθήματα εἰς τὴν θυγατέρα μου.

— Εἶναι λοιπὸν διδασκάλισσα ;

— Ναί, μία πτωχὴ διδασκάλισσα ;

— Πῶς ὀνομάζεται ;

— Κυρία Δουράνδου.

— Ἡξεύρετε ποῦ κατοικεῖ ;

— Ὅχι, δὲν ἔδωκε τὴν διεύθυνσίν τῆς εἰς τὴν κόρην μου.

— Ἀδιόφορον, θὰ προσπαθῶ νὰ κάμω καὶ τι δι' αὐτήν, θὰ τὴν συστήσω πούθενά.

— Πραγματικῶς, δύνασθε νὰ τῆς φανῇτε χρήσιμος, σεῖς ὁ ὁποῖος ἔχετε τόσον πολλὰς σχέσεις, θὰ κάμετε καλὸν εἰς αὐτήν.

— Θ' ἀφήσῃ βεβαίως τὴν διεύθυνσίν τῆς εἰς τὴν δεσποινίδα Λατρὰδ, καὶ ἂν εὕρω καμμίαν καλὴν θέσιν... Μόνον θὰ μὲ ὑποχρεώσετε, κύριε Λατρὰδ, νὰ μὴ τῆς εἰπῇτε τίποτε δι' ἐμὲ.

— Πολὺ καλᾶ.

— Σὰς ἀφίνω, δὲν θέλω νὰ σὰς κρατήσω περισσότερον, ἄλλως τε θὰ θέλετε βεβαίως νὰ ὁμιλήσετε ὀλίγον μὲ τὴν κυρίαν Δουράνδου. Λοιπὸν, χαίρετε.

— Θὰ σὰς ἰδῶ αὔριον ;

— Θὰ ἔλθω αὔριον μὲ τὸν μαρκησίον, ἂν ἐπέστρεψε.

— Ταξείδια εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, ποῖος τὸ ἐσκέφθη ;

— Σὰς εἶπον, ἀγαπητὲ κύριε Λατρὰδ, ὑπῆγε νὰ δείξῃ πῶς δένδρα θὰ κοποῦν εἰς τὸ δάσος καὶ νὰ κάμῃ ἐπείγουσας τινὰς ἐπισκευὰς εἰς τὸ κτῆμα Βερβεῖν.

— Καὶ πρὸς τί ἔχει τότε ἐπιστάτην ;

— Ἡξευρετε ὅμως ὅτι ὑπάρχουν πράγματα, εἰς τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐπιβλέψῃ κανεὶς μόνος του.

— Τέλος πάντων.

Ὁ ὑποκόμης ἔβληψε τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος ἐργολάβου καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἄς εἰπῶμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι ὁ μαρκησιος Βερβεῖν δὲν εἶχε ποσῶς ἀναχωρήσει ἐκ Παρισίων.

Ἐπειδὴ ὁ μαρκησιος ἀπεποιεῖτο ἐπιμόνως ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν νὰ συνοδεύσῃ εἰς τοῦ κυρίου Λατρὰδ τὸν Σανζάκ, χωρὶς νὰ τῷ δώσῃ καμμίαν ἐξήγησιν, ὁ ὑποκόμης μετέβη ἵνα εἴπῃ εἰς τὴν δεσποινίδα Λατρὰδ πρῶτον καὶ εἰς τὸν πατέρα τῆς ὕστερον, ὅτι ὁ μαρκησιος ἠναγκάσθη ν' ἀπουσιάσῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

Ἐπραττεν οὕτως ὁ Σανζάκ, θέλων νὰ ἐξεύρῃ εὐλογον πρόφασιν τῆς προσωρινῆς ἀποχωρήσεως τοῦ νέου : διότι ὁ ὑποκόμης δὲν ἀμφιβάλλε ποσῶς ὅτι θὰ κατάρθου ἐπὶ τέλους νὰ κατισχύσῃ τῆς ἀντιστάσεως τοῦ μαρκησιου καὶ νὰ φέρῃ αὐτὸν αὖθις ἐνώπιον τῆς πλουσίας κληρονομου.

Ἐφρόνει, καὶ δικαίως, ὅτι ἡ ἀστάθεια τοῦ μαρκησιου ἐπήγαγεν ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῆς Χρυσανγῆς, ἡ γυνὴ ὅμως ὅτι ὁ νέος συνήνησεν εἰς τῆς μαρκησίας Δεμομπεραὶ τὴν καλουμένην δεσποινίδα Δελώρμ, τὴν ἀφελῆ κόρην, ἣν ἐτόλμησε νὰ συκοφαντήσῃ ἀγενώως.

Ὁ Ἀδριανός, ἀρχίζων νὰ δυσπιστῇ πρὸς τὸν ψευδῆ φίλον του, ὃν ἠδύνατο νὰ μεμφθῇ ὅτι ἠπάτησεν αὐτὸν ὡς πρὸς τὴν δεσποινίδα Δελώρμ, ἔκρινε προτιμότερον, συνετῶς φερόμενος, νὰ σιγήσῃ.

Ἐσκέφθη ἐπὶ πολὺ εἰς ὅσα τῷ εἶπεν ἡ μαρκησία καὶ ἐξακολουθῶν νὰ σχολιάζῃ τοὺς λόγους αὐτῆς, ἀνεῦρεν ἐπὶ τέλους μυστηριώδη τινὰ σημασίαν, ἥτις τὸν διέφυγε κατὰ τὴν μετὰ τῆς κυρίας Δεμομπεραὶ συνομιλίαν του :

— Τὴν δεσποινίδα Δελώρμ ἀγαπᾷς, ἂν δὲ θέλῃς ν' ἀγαπηθῇς παρ' αὐτῆς, ἂν θέλῃς νὰ σοὶ τὴν δώσωσιν ὡς συζυγον, μετὰβαλε βίον, καὶ διὰ τῆς διαγωγῆς σου, διὰ τῶν ἔργων σου, γενοῦ ἀνταξίος αὐτῆς.

ΚΣ'

Ἀψιμαχία.

Ἐξερχόμενος ὁ ὑποκόμης τῆς αὐλῆς τοῦ μεγάρου, εἶδεν ἐπὶ τῆς λεωφόρου σταθμεύσαν ἄμαζαν, ἐκείνην διὰ τῆς ὁποίας ἀφίκετο ἡ κόμησά.

— Τὸ ὑπώπευον, ἐψιθύρισε, δὲν ἦλθε πεζῇ.

Ἐπὶ στιγμὴν διετέλεσεν ἀκίνητος, παραδεδομένος εἰς σκέψεις.

— Βεβαίως, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ἡδυνά-
μην νὰ τὴν ἀκολουθήσω καὶ νὰ μάθω τει-
κουτοτρόπως ποῦ μένει, ἀλλ' αὐτὴ ἔχει ἄ-
μαξαν, ἐνῷ ἐγώ, ἀνοήτως φερόμενος, ἀπέ-
πεμψα τὴν ἰδικήν μου.

»Νομίζει κανεὶς ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔγεινεν
ἐπίτηδες· πάντοτε εὐρίσκονται τέσσαρες ἄ-
μαξαι ἀντὶ μιᾶς, ὅταν ὅμως δὲν ἔχῃς τὴν
ἀνάγκην των. Ἐκεῖ κάτω εἰς τὸν σταθμὸν
θὰ εὕρω πιθανῶς ἄμαξον, νάϊ, ἀλλὰ πρέπει
νὰ ὑπάγω ἐκεῖ, καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ
ἐκείνη ἡμπορεῖ ν' ἀναχωρήσῃ... Ὁχι, ὄχι,
δὲν θέλω νὰ μοῦ διαφύγῃ· πρὸ πολλοῦ τὴν
ἀναζητῶ!»

Ἰδέα τις τῷ ἐπῆλθεν αἴφνης.

— Ἀκριβῶς, διατὶ ὄχι; ἐπανέλαβεν εἰς
τινας στιγμὰς ἀπαιτεῖται τόλμη.

Καὶ κινήσας ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν
πρὸς τὰ ὀπίσω, διηυθύνθη πρὸς τὸν ἄμαξη-
λάτην, ὅστις ἴστατο ὀρθὸς πλησίον τοῦ ἵπ-
που του, εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ὁποίου εἶχεν
ἀναρτήσῃ πῆραν περιέχουσαν τροφὴν τοῦ
ζώου.

Ὁ ἄμαξηλάτης οὗτος ἦτο μικροπρόσω-
πος, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ ἰσχνός, χει-
ραδικός, μὲ λεπτὰ τὰ χεῖλη, μὲ σιμὴν τὴν
ρίνα καὶ μὲ βλέμμα ἀλώπεκος συναμα καὶ
λύκου.

Ὁ ὑποκόμης δὲν εἶχεν εἰμὴ νὰ τὸν παρ-
τηρήσῃ, διὰ νὰ ἐννοήσῃ πρὸς ποῖον ἀπετεί-
νετο.

— Νὰ σοῦ 'πῶ, φίλε, τῷ εἶπε, σὺ δὲν ἔ-
φερεις μιὰ μαυροφόρα, ἡ ὁποία ἐμβῆκ' ἐδῶ
μέσα;

— Ναί, ἐγὼ τὴν ἔφερα.

— Πολὺ καλὰ. Θέλεις νὰ κερδήσῃς εἴ-
κοσι φράγκα;

— Ποτέ δὲν λέγω ὄχι, ὅταν πρόκειται
νὰ κερδίσω χρήματα, ἀπεκρίθη ὁ ἡνίοχος,
οὕτως εἰ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροβόλησαν. Τί
θέλετε νὰ κάμω;

— Νὰ μοὶ κάμῃς, χωρὶς νὰ χάσῃς πο-
λὺν καιρὸν, μίαν χάριν, ἡ ὁποία εἶναι εὐ-
κολος.

— Πέτε, κύριε, πέτε.

— Ἐχῶ ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσω μὲ αὐτὴν
τὴν γυναῖκα.

— Τὴ μαυροφόρα; Ἐνόησα.

— Πιὲ μου πρῶτον ἀπὸ ποῦ τὴν ἐπῆρες.

— Ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Ἀγίου Λαζάρου.

— Ἦρχετο ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομον;

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀλλὰ πολὺ πιθανὸν
νὰ μὴ κατοικῇ στὸ Παρίσι, διότι μ' ἐσυμ-
φώνησε μὲ τὴν ὥρα νὰ τὴν φέρω παλιν εἰς
τὸ ἴδιον μέρος.

— Πιθανόν· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν
μ' ἐνδιαφέρει πολὺ αὐτό. Σοῦ εἶπα πῶς ἔχω
μεγάλην ἀνάγκην νὰ τῆς ὁμιλήσω.

— Μοῦ τὸ εἶπατε, κύριε.

— Πρέπει ὅμως νὰ ἐμβῶ εἰς τὴν ἄμα-
ξάν της.

— Εὐκολο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα· ἐμβῆτε ἀπὸ
τώρα.

— Ὁχι, δὲν καταλαμβάνεις.

— Τότε φταίει τὸ κουτό μου.

— Πρέπει νὰ ἐμβῶ εἰς τὴν ἄμαξον, ὅ-
ταν ἐκείνη θὰ ἦναι μέσα καὶ χωρὶς ἀκόμῃ
νὰ τὸ θέλῃ.

— Τὸ καπάλαια τώρα.

— Χωρὶς νὰ ἐπισύρω τὴν προσοχὴν τῶν
περιέργων.

— Φυσικά.

— Καὶ δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γείνη ἐδῶ
τὸ πρᾶγμα.

— Διότι περνοῦν πολλοὶ ἄνθρωποι.

— Ὑπάρχει ἐδῶ παρκατάω ἕνας δρόμος
σχεδὸν ἤρημος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἰμφορεῖς νὰ
περάσῃς.

— Δηλαδή ἀπὸ τὸν δρόμον Δουρέ.

— Ναί, ἀπὸ τὸν δρόμον Δουρέ. Λοιπὸν,
ἀντὶ νὰ πάρῃς τὸν μεγάλον δρόμον ἕως εἰς
τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀστέρος, θὰ πάρῃς τὸν
δρόμον Δουρέ.

— Καὶ ὕστερα;

— Θὰ σέ περιμένω ἐκεῖ, θὰ μὲ ἰδῇς καὶ
θὰ σταθῇς τρία βήματα μακρὰν μου.

— Ὑστερα.

— Τὰ λοιπὰ ἀφορῶσιν ἐμέ· μόνον εὐθύς
ὡς ἐμβῶ εἰς τὴν ἄμαξον καὶ τὴν κλείσω,
σὺ θ' ἀναχωρήσῃς μὲ τὴν μεγαλειτέραν τα-
χύτητα.

— Διὰ νὰ μὴν ἀκούσουν ταῖς φωναῖς τῆς
γυναῖκος, ἐὰν θελήσῃ νὰ φωνάξῃ.

— Χωρὶς ἄλλο, ἔχεις μυκλὸ στὸ κεφάλι.

— Κάμνει κανεὶς ὅ,τι εἰμφορεῖται διὰ νὰ
μὴ ἀποδείξῃ ὅτι εἶναι ἡλίθιος.

— Ἐκατάλαβες λοιπὸν καλὰ;

— Ναί, ἀλλά... ὑπέλαβεν ὁ ἄμαξηλά-
της ζέων τὸ εὖς.

— Τί;

— Καλλίτερα ἔχω νὰ πληρωθῶ προτή-
τερη.

— Δὲν μ' ἐμπιστεύεσαι;

— ὦ! παραπολὺ μάλιστα σὰς ἐμπι-
στεύομαι, ἀλλὰ τί νὰ σὰς 'πῶ, δὲν ἤξεύρει
κανεὶς τί εἰμφορεῖ νὰ συμβῇ.

— Ἐλα, ἀποδεικνύεις ὅτι ὅταν πρέπει,
ἤξεύρεις νὰ λάβῃς προφυλακτικὰ μέτρα.
Νά, παρε τὰ εἰκοσι φράγκα, τὰ ὅποια σοῦ
ὑπεσχέθηκα.

Ἐνῷ ὁ ἄμαξηλάτης ἔθετε τὸ εἰκοσάφραγ-
κον ἐν τῷ θυλακίῳ, ὁ ὑποκόμης ἔλεγε καθ'
ἑαυτόν:

— Αὐτὸς ὁ κατεργάρας δύναται νὰ μοῦ
φωτῇ χρήσιμος κάμμιαν φοραν.

— Πῶς σέ λέγουν;

— Κολίβρι.

— Εἶναι παρανόμι αὐτό;

— Ναί, ἀλλὰ μ' αὐτὸ μονάχα μὲ γνω-
ρίζουν.

— Εἶσαι 'πανδρευμένος;

— ὦ! δὲν εἶμαι τὸσον ἀνόητος!

— Ἀνήκεις εἰς τὴν ἐταιρίαν τῶν μικρῶν
ἀμαξῶν.

— Ὁχι, δουλεύω διὰ λογαριασμὸν μου.

— Τότε θὰ 'πῇ ὅτι τὸ ἄλλο καὶ τὸ ἄ-
μαξὶ αὐτὸ εἶναι δικὰ σου.

— Ἐπάνω κάτω.

— Δός μου τὴν διεύθυνσίν σου.

— Νὰ σοῦ τὴν δώσω.

— Θὰ σέ χρεισθῶ αὐταῖς ταῖς ἡμέραις.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε.

— Καλὰ. Λοιπὸν ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸν
δρόμον Δουρέ.

Καὶ ὁ ὑποκόμης ἀπεμακρύνθη ταχέως.

Μετὰ εἰκοσι λεπτὰ ἡ κόμησσαι ἀπεχαι-
ρέτισε τὸν κύριον καὶ τὴν δεσποινίδα Λατράδ,

χωρὶς οὐδὲν νὰ μάθῃ περὶ τοῦ μαρκησιῦ
Βερβεῖν καὶ ὅμως τῇ εἶπεν ἡ δεσποινὶς Λα-
τράδ ὅτι ὁ μαρκησιος ἀπουσίαζεν ἐκ Παρι-
σιῶν καὶ ὅτι ἡ ἀπουσία του θὰ διήρκει ὀλί-
γας ἡμέρας, ἀλλ' ἡ νεανὺς ἦτο κατὰ πάν-
τα ἡσυχος καὶ ἐθεώρει πάντοτε τὸν γάμον
τῆς ὡς τετελεσμένον γεγονός.

Ἀφοῦ δὲ ἐφρόντισε νὰ καταβιβάσῃ ἐπὶ
τοῦ προσώπου αὐτῆς τὸν πέπλον, διέβη τὸν
οὐδὸν τῆς αὐλείου θύρας καὶ ὠδεύσε πρὸς τὴν
ἄμαξον, ἐνῷ ὁ ἄμαξηλάτης ἔσπευσε ν' ἀ-
νοίξῃ τὴν θυρίδα.

Ὅτε εἰσῆλθεν, ὁ Κολίβρις ἐκλείσε τὴν
ἄμαξον καὶ ἀναβὰς εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἡμα-
στιγώσε τὸν ἵππον του, ὅστις ἀνεχώρησε μὲ
μέτριον βᾶδισμα.

Ἡ κόμησσαι ἡμικλείστους ἔχουσα τοὺς ὀ-
φθαλμοὺς ἐβυθίσθη εἰς τὰς λυπηρὰς αὐτῆς
σκέψεις.

Αἴφνης ὅμως ἡσθάνθη ὅτι ἡ ἄμαξα ἔστη,
ἤνοιξε δὲ τότε ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμοὺς· ἀλλὰ
ταύτοχρόνως ἠνοίχθη βιαίως καὶ ἡ πρὸς ἀρι-
στερὰν θυρίδα τῆς ἄμαξῆς καὶ ἀνὴρ εἰσῆλθεν
εἰς τὴν αὐτὴν ὁρμητικῶς.

Ἡ κόμησσαι ἀνεγνώρισε τὸν ὑποκόμητα
Σανζάκ, καταληφθεῖσα δὲ ὑπὸ τρόμου ἀφῆκε
βραγχὴν καὶ πεπνιγμένην κραυγὴν.

Ὁ ὑποκόμης εἶχεν ἤδη κλείσει τὴν θυ-
ρίδα τῆς ἄμαξῆς, τοῦ δὲ Κολίβρι μαστιγώ-
σαντος σφοδρῶς τὸν ἵππον, τὸ ζῶον ἀνεχώ-
ρησεν ὡς τάχιστα.

Ἐντρομος ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς
πρὸς τὰ δεξιὰ θυρίδος καὶ προσεπαθήσεν νὰ
τὴν ἀνοίξῃ, ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν ἢ ριφθῇ
ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, μὲ κίνδυνον νὰ κατα-
συντρίψῃ τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ ὁ ὑποκόμης
ἐδράξατο αὐτὴν ἀπὸ τῶν βραχιόνων καὶ
κατῴρθωσεν, οὐχὶ ἄνευ κόπου, διότι ἀντε-
πάλεεν ἡ κόμησσαι μανιωδῶς, νὰ ἐμποδίσῃ
πᾶσαν κίνησιν της.

— Πρέπει νὰ σὰς ὁμιλήσω, τῇ εἶπεν ὁ
ὑποκόμης, πρὸς τὸ συμφέρον σας.

— Ὁχι, ὄχι, ὄχι! εἶπε μετ' ἐστενωχω-
ρημένης φωνῆς ζητοῦσα ν' ἀπαλλαγῇ τῶν
χειρῶν του.

— Ἀλλὰ σκεφθῆτε ὀλίγον. Δὲν ἔχετε νὰ
φρονηθῆτε τίποτε. Ἀκούσατέ με καὶ θὰ εὐ-
χρηστηθῆτε· πρόκειται περὶ τῆς θυγατρὸς
σας!

Ἡ κόμησσαι ἀνεσκήρτησε καὶ προσέβλε-
ψεν αὐτὸν ἀτενῶς.

— Ναί, περὶ τῆς θυγατρὸς σας! ἐπανέ-
λαβεν. Ἄ! ἐγνώριζον ὅτι ἡ μαγικὴ αὐτὴ
λέξις θὰ παρῇγε τὸ ἀποτέλεσμα της. Πα-
ρατηρήσατε, ἀφίνω ἐλευθέρως τὰς χεῖράς
σας. Θέλετε ν' ἀναστατώσετε τοὺς διαβά-
τας, δικτὶ; Ἐὰν ὅμως τὸ ἐπράττετε ἤξεύ-
ρετε τί θὰ συνέβαινε; Θὰ μὰς πῆγαῖναν καὶ
τοὺς δύο εἰς τὴν ἀστynomίαν διὰ νὰ ἐξηγη-
θῶμεν εἰς αὐτὴν καὶ τότε ἔπρεπε νὰ εἰπῇτε
ὅτι εἴσθε ἡ κόμησσαι Δελασέρ καὶ νὰ διηγη-
θῆτε πολλὰ τοῦ παρελθόντος σας. Τί σκάν-
δαλον! Λοιπὸν ἄδικον ἔχω ἢ δίκαιον νὰ σὰς
ἐμποδίσω νὰ φωνάζετε, νὰ ζητήσετε βοή-
θειαν; Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν ὅτι δὲν ἔ-
χετε τίποτε νὰ φρονηθῆτε· ἄλλως τε, τί κα-
κὸν δύναμαι νὰ σὰς κάμω; Τέλος μ' ἐννο-
εῖτε, διότι σὰς βλέπω ἡρεμωτέρην.

»Πρὸ ὀλίγου ἤμην εἰς τοῦ κυρίου Λατράδ

καὶ συνωμίλουν μαζί του, ὅταν ἤλθατε. Σὰς ἀνεγνώρισα πρὶν προχωρήσετε εἰς τὴν αὐλὴν κατὰ πέντε βήματα. Καὶ ὅμως πρὸ δεκαεξέτων δὲν σὰς ἐπανεῖδον· ἀλλ' ἡ εἰκὼν σας, ἡ ἀνάμνησίς σας δὲν ἐξηλείφθη ποσῶς τῆς μνήμης μου.

» Ἡρώτησα τὸν κύριον Λατράδ καὶ ἔμαθον ὅτι ἐπεθύμουν. Παρητήσατε τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου σας καὶ ὀνομάζεσθε τώρα κυρία Δουράνδου· ἐπειδὴ εἵχατε ἀνάγκην νὰ κερδίσετε τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἠκολουθήσατε τὸ ἄχαρι ἐπάγγελμα τῆς παιδαγωγοῦ. Τί ἡδύνασθε νὰ κερδίσετε; Μόλις τὰ πρὸς τὸ ζῆν, πρὸς ἐνδυμασίαν καὶ κατοικίαν.

» Ὡστε ὁ κόμης Δελασέρ σὰς ἐγκατέλιπε τελείως. «ὦ! αὐτὸ δὲν μ' ἐκπλήττει πολὺ· εἶναι σκληρότερος τῶν ἀγριωτέρων θηρίων! Καὶ ἀπὸ δεκαεξέτων κάμνετε τὴν διδασκαλίαν· ἀπὸ δεκαεξέτων ζῆτε ἄθλιον βίον! Ἀτυχὴς καὶ προσφιλὴς Ἑλένη! Σὲ οἰκτείρω καὶ σὲ θαυμάζω συνάμα! Ὅποια ἐγκαρτέρησις! Ὅποιαν ἰσχυράν θέλησιν καὶ ὁποῖον θάρρος ἐπρεπε νὰ δεῖξετε κατὰ τὴν φοβερὰν καὶ ἀδειάλειπτον αὐτὴν πάλιν! Ἀ! κακῶς ἐπράξετε νὰ μὲ ἀφήσετε, κακῶς ἐπράξα καὶ ἐγὼ νὰ σὰς ἀφήσω νὰ φύγετε. Εἶπα καθ' ἑαυτόν, θὰ τὴν λησμονήσω· ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Νὰ σὰς λησμονήσω; σὰς; ἐγὼ; καὶ ἥτο δυνατόν;

» Τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς σας, ἠθέλησα νὰ τρέξω κατόπιν σας, ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑπάγω; Καὶ ὅμως σὰς ἐζήτησα ἐπὶ πολὺν καιρὸν καὶ σὰς ἐζήτουν πάντοτε... χωρὶς ποτὲ νὰ διχκόψω τὰς ἀναζητήσεις μου. Δὲν ἠδυνάμην ὅμως νὰ ἐννοήσω ὅτι ἐγγείνατε παιδαγωγὸς καὶ ὅτι ἐκρύπτεσθε ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τῆς κυρίας Δουράνδου.

» Ἀ! ἡ τύχη μὲ ὑπηρετήσε καλῶς σήμερον, ἀφοῦ μὲ ὠδήγησεν εἰς τοῦ κυρίου Λατράδ. Τέλος πάντων, ἰδοὺ με πλησίον σας, σὰς ἀνεύρον! Ἀγαπητὴ Ἑλένη! ἀγαπητὴ Ἑλένη!»

Ἐκπληκτος διατελοῦσα ἡ κόμης, τὸν ἤκουεν.

Ὁ ὑποκόμης ἐπανέλαβεν:

— Ἀχ! καὶ νὰ ἡξεύρατε... ἀλλ' ὄχι, δὲν εἶναι τώρα καιρὸς νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ τούτου, βραδύτερον. Σὰς εἶπον ὅτι πρόκειται περὶ τῆς θυγατρὸς σας.

Ἡ κόμης ἐκμειν ἀπότομον κίνησιν, ἐξεληύσθη δ' αἰφνης τῆς νάρκης αὐτῆς:

— Τί ἡμπορεῖτε νὰ εἰπῆτε περὶ τῆς κόρης μου; ἡρώτησε.

— Θὰ ἡχαριστεῖσθε νὰ τὴν ἰδῆτε;

— ὦ! ὑπέλαβεν.

— Λοιπὸν ἡξεύρω ποῦ εἶναι.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς κόμης ἀπῆστραψαν καὶ τὸ ὅζυ αὐτῆς βλέμμα εἰσέδω ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ὑποκόμης.

— Ἡξεύρετε ποῦ εἶναι ἡ θυγάτηρ μου; ἀνέκραξε, γενομένη αἰφνης κυρία ἑαυτῆς

— Ναί.

Ἡ κόμης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Σὰς τὸ ὀρκίζομαι, εἶπεν ὁ ὑποκόμης.

— Ὁ ἄθλιος νέαν ἀτιμίαν σκέπτεται νὰ διαπράξῃ, διενεχθῇ ἡ κόμης. «ὦ! πρέπει νὰ προσπαθῇσω νὰ μάθω...

— Ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦμεν, προσέθηκεν ὁ ὑποκόμης, νὰ ἐξακολουθήσωμεν συνομιλοῦν-

τες εἰς τὴν ἄμαξαν· θέλετε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν σας;

— Εἰς τὴν οἰκίαν μου; ὄχι, ὄχι.

— Ἐννοῶ· εἰς τὴν οἰκίαν ὑπάρχουν περὶργοι καὶ φλύαροι.

— Ναί.

— Θὰ σὰς ἔλεγα νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν θὰ ἐδέχεσθε, νομίζω ὅτι τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ ὑπάγωμεν εἰς κἀνὲν ξενοδοχεῖον. Ἐκεῖ εἰς κἀνὲν δωμάτιον θυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν ἐλευθέρως.

— Ἔστω· ἀπεκρίθη ἡ κόμης.

Παρεδέχετο αὕτη, μεθ' ὅλην τὴν περιφρόνησιν τῆς πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, τὸν αἷτιον τοῦ ἀνεπανορθώτου δυστυχήματός της, παρεδέχετο μεθ' ὅλην τὴν ἀηδίαν, ἣν τῇ ἐνέπνεεν.

Αἰσθανομένη καὶ μαντεύουσα ὅτι ὁ ἄθλιος, ἐξακολουθῶν νὰ μισῇ τὸν κόμητα Δελασέρ, περιελάμβανεν εἰς τὸ μῖσός του τὴν κόρην της, καὶ ἐλπίζουσα ὅτι θὰ ἡδύνατο ν' ἀνακαλύψῃ τὰ καταχθόνια αὐτοῦ σχέδια, κατεδίκαζεν ἑαυτὴν νὰ ἔλθῃ μετ' αὐτοῦ εἰς συνάφειαν, ἣν ἀπηχθάνετο.

Ἡ ἄμαξα ἐτράπη τὴν λεωφόρον τῆς βασιλείας Ὁρτενσίας καὶ διέβη τὸν δεινρόφυτον κῆπον Μονσώ, εἶτα ὅμως ἐπειδὴ ἐνόησεν ὁ ἀμαξηλάτης, ὅτι οἱ πελάται του δὲν ἐσπευδον νὰ φθάσωσιν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ἐτράπη πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ βουλεβάρτα, ἵνα καταβῇ κατόπιν τὴν ὁδὸν Ἀμστελοδάμου· ἀλλ' ὁ ὑποκόμης διέταξε τὸν Κολίβρην νὰ σταματήσῃ ἄνω τῆς ὁδοῦ Ρώμης.

— Νὰ μὰς ὠδηγήσῃς, εἶπεν ὁ ὑποκόμης τῷ ἀμαξηλάτῃ, εἰς ἐν ξενοδοχεῖον.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Κολίβρης.

Ἡ ἄμαξα ἐξεκίνησεν αὖθις διὰ μαστιγώσεως τοῦ ἵππου, μετὰ μικρὸν δὲ ἔστη πάλιν κατὰ τὴν εἰσοδὸν τῆς πλατείας Κλισύ.

Ἐκεῖ κατήλθε πρῶτος ὁ ὑποκόμης· εἶτα ἡ κόμης χωρὶς νὰ λαβῇ τὴν χεῖρα τοῦ ὑποκόμης, ἦν οὗτος τῇ ἔτεινεν.

Ἀνέμου πνοὴ ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸν πέπλον της, ὃν κατεβίβασε μὲν ἐν τάχει, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀρκοῦντως ταχέως, ὥστε νὰ μὴ ἰδῇ τὸ πρόσωπόν της ἀνὴρ, ὅστις εἶχε σταθῇ ὀλίγον τι ἀπωτέρω.

— ὦ! ὑπέλαβεν οὗτος μετὰ προδῆλου ἐκπληξέως.

Ὁ ὑποκόμης ἔθηκε πέντε φράγκα εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἀμαξηλάτου λέγων:

— Δὲν θέλω τίποτε, ὁπίσω.

Ἡ κόμης ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ πράξῃ ὡς ἤθελε· δὲν ἐσκέπτετο πλέον ὅτι τὴν ἄμαξαν εἶχε μισθώσει αὕτη.

Κατόπιν τῆς πληρωμῆς τοῦ ἀμαξηλάτου εἰσῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Καλὰ, καλὰ, ἐκατάλαβα, εἶπεν ὁ Κολίβρης· εἶναι ἐρωμένην του· ἐμάλωσαν φαίνεται καὶ τώρα θ' ἀγαπήσουν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Λοιπὸν ἐὰν ὁ ἐραστὴς εἶναι εὐχαριστημένος, ἄλλο τόσο εἶμαι καὶ ἐγώ.

Καὶ ἀνεχώρησε βραδέως.

Ὁ ἀνὴρ, περὶ οὗ εἶπομεν, ἐμεινεν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ἀκίνητος καὶ ὡσεὶ ἀπολελιθωμένος.

— Ἡ κυρία κόμης Δελασέρ, ὁ ὑποκόμης Σανζακ! ἐψιθύρισεν, ἀφοῦ εἶδεν αὐτοὺς εἰσελθόντας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ἐστέναξε βαθέως καὶ κινήσας τὴν κεφαλὴν ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του βαδίζων ταχέως.

Ὁ ὑποκόμης καὶ ἡ κόμης ἐποποθετήθησαν ἐναντι ἀλλήλων.

— Τί θέλετε; ἡρώτησεν ὁ ὑπηρετὴς τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ ὑποκόμης ἡρώτησε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν κόμης.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη αὕτη.

— Ποῦ εἶσαι; νὰ δέκα φράγκα, εἶπεν ὁ ὑποκόμης εἰς τὸν ὑπηρετὴν τοῦ ξενοδοχείου, καὶ ἄφες μας ἡσύχους.

Οὗτος ἐγένετο ἄφαντος.

— Μὴ χάνωμεν καιρὸν, κύριε, εἶπεν ἡ κόμης, ὡμιλήσατε γρήγορα περὶ τῆς θυγατρὸς μου.

— Θὰ τὴν ἐζήτησες βεβαίως, ὡς ἐγὼ ἐζήτησα σέ, διότι γνωρίζω ὅτι τὴν ἀγαπᾷς τὴν κόρην σου, ὅτι τὴν λατρεῖς.

— ὦ! ναί, τὴν ἀγαπῶ!

— Λοιπὸν, σοὶ εἶπον, γνωρίζω ποῦ εἶναι καὶ μετ' ὀλίγον θὰ τὴν ἴδῃς.

— Ποῦ εἶναι;

— Εἰς Παρισίους.

— Ἀλλὰ ποῦ;

— Μεγάλῃ ἡ ἀνυπομονήσῃς αὕτη τῆς μητρὸς! ὑπέλαβεν ὁ ὑποκόμης ὑπομειδιῶν. Περίμενε ὀλίγον, διότι δὲν εἰμπορῶ νὰ σοὶ τὸ εἶπω τὸσον γρήγορα.

— Ἀπορῶ ἐὰν πρέπει νὰ σὰς πιστεύσω, διότι καὶ μοὶ λέγει ὅτι θέλετε νὰ μὲ ἀπατήσετε.

— Διατί νὰ σὲ ἀπατήσω; πρὸς ποῖον σκοπὸν;

— Μήπως τὸ ἡξεύρω καὶ ἐγώ;

— Θὰ ἐννοῇς, βεβαίως, ὅτι δὲν ἔλαβον τοσοῦτον ἀποτόμως θέσιν εἰς τὴν ἄμαξαν χωρὶς νὰ ἔχω λόγον, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν τόλμην μου. Θέλω νὰ λάβω μετὰ σοῦ συνέντευξιν, δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐκλέξω τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον ἤθελον καὶ ἔλαβον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοὶ ἐπαρουσιάσθη. Βεβαίως δὲν θὰ μὲ κατηγορήσῃς, διότι ἠθέλησα νὰ σοὶ εἶπω: «Σοῦ ἠρπασαν τὴν κόρην σου, καὶ διὰ νὰ μὴ ἡμπερόσης νὰ τὴν ἀνεύρῃς, σοὶ τὴν ἐκρυψαν καὶ τὴν κρύπτουν ἀκόμη»· χαρὰν ὅμως αἰσθάνομαι, διότι δύναμαι νὰ σὲ πληροφορήσω ὅτι ἀνεκάλυψα τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον τὴν κρύπτουν.

— Ναί, ἀνταπάντησεν ἐζήτησα ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν κόρην μου, ἀλλ' εἰς μάτην, φεῦ! Εἶχον εὐλόγους αἰτίας νὰ ἐρευνήσω, διότι εἶσαι μήτηρ!... Σαῖς, εὐτυχέστερος ἐμοῦ, κατωρθώσατε νὰ μάθετε ποῦ εὐρίσκεται, ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι τὴν ἐζητεῖτε καὶ σεις. Διὰ ποῖον λόγον ἐζητεῖτε τὴν θυγατέρα μου;

Ὁ ὑποκόμης περιεπλήθη πρὸς στιγμὴν, ἀλλὰ, συνελθὼν ταχέως:

— Διὰ νὰ σοὶ τὴν ἀποδώσω, ἀπεκρίθη.

— Ἀλλὰ δὲν ἡξεύρατε καὶ ἐγὼ τί ἀπέγεινα.

— Εἶχον τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ σὲ ἀνεύρισκα μίαν ἡμέραν, καὶ ἔχεις τώρα τὴν ἀπόδειξιν ὅτι δὲν ἠπατώμην.

— Εἶναι ἀληθές, ὑπέλαβεν ἡ κόμης.

Ἐν τούτοις δὲν ἠπατάτο ὑπὸ τῶν ὑποκριτικῶν λόγων τοῦ ὑποκόμης ἡ νεκρὰ

γυνή, ἥτις καὶ χωρὶς νὰ ἐννοῇ καλῶς τὸ παιγνιδιὸν τοῦ, ἐγίνωσκε πῶς νὰ ἐκλάβῃ τὰς ἀπαντήσεις τοῦ εἰς τὰς ἐρωτήσεις, ἃς τῷ ἀπηύθυνε.

— Τώρα, ἐπανελάβε, θέλετε νὰ μοὶ εἰπῇτε πῶς ἀνεύρατε τὴν θυγατέρα μου;

— Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ὡς συγχάνεις συμβαίνει, καὶ ὡς συνέβη καὶ σήμερον, ἡ τύχη μὲ ἐξυπηρέτησε θαυμάσια. Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ σὰς εἶπω — θὰ ἦτο καὶ λίαν διεξοδικὸν — περὶ τῶν δύο ἢ τριῶν συναντήσεων μου, περὶ τῶν πληροφοριῶν τὰς ὁποίας ἔλαβον καὶ περὶ τῶν συμπέρασματων, τὰ ὁποία ἐξήγαγον; Ἀρκέσου νὰ μάθῃς ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅτι ἡ θυγάτηρ σου κατοικεῖ εἰς Παρισίους ἀπὸ ἔτους καὶ πλέον. Δύναμαι ὅμως νὰ σοὶ εἶπω ὅτι ἡ κόρη σου δὲν γνωρίζει διόλου, ὅτι εἶναι θυγάτηρ τοῦ κόμητος Δελασέρ.

»Ὁ κόμης, τοῦ ὁποίου τὰς ἀλλοκότους ιδέας γνωρίζεις, ὡς γνωρίζω κ' ἐγώ, ἐνόμισε καλὸν ν' ἀλλάξῃ ὄνομα. Ἡ δεσποινὶς Δελασέρ, σήμερον μεγάλη κόρη καὶ ὠραιοτάτη, φέρει φυσικῶς τὸ ψευδὲς ὄνομα, τὸ ὁποῖον τῇ ἔδωκεν ὁ πατήρ της, καὶ τὸ ψευδὲς αὐτὸ ὄνομα, δὲν ἔχω λόγον νὰ τὸ ἀποκρύψω, εἶναι τὸ ὄνομα Δελώρμ. Λοιπὸν ἡ Λουκία Δελασέρ καλεῖται σήμερον Χρυσανγὴ Δελώρμ».

Ἡ κόμησσις δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνασκιρτήσῃ, ὁ δὲ ὑποκόμης ἐξηκολούθησεν:

— Ἀλλ' ὁ κόμης ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μ. ὠρὸς ἐπράξε χειρότερον τούτου.

— Τί; ἠρώτησε μετ' ἀνυπομονησίας ἡ νεαρὰ γυνή.

— Ἀμα ἔδωκεν εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ ψευδὲς ὄνομα, δὲν ἐφαντάσθη ταχὺ νὰ τῇ δώσῃ καὶ ψευδὴ μητέρα;

— Ψευδὴ μητέρα; ! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσις.

— Ναί, ψευδὴ μητέρα... Καὶ ἡ Λουκία Δελασέρ, τὸ τέκνον τὸ ἰδικόν σου, ἐξαπατηθεῖσα, ὡς ὅλοι, καλεῖ τὴν γυναῖκα αὐτὴν μητέρα. Ἡ δὲ γυνή, ἡ ὁποία κατέχει σχεδὸν τὴν μεγάλην περιουσίαν τοῦ κόμητος Δελασέρ, καὶ ζῇ πολυτελέστατα, ἡ γυνή αὕτη, τὴν ὁποίαν ὁ κόμης ἄδελφον πόθεν παρέλαβε, κλέπτει ἀπὸ σέ, τὴν κόμησσαν Δελασέρ, ἡ ὁποία ἐργάζεσαι διὰ νὰ κερδίσης τὸν ἐπιούσιον ἄρτον σου, τὰ μειδιήματα, τὰ γλυκέα βλέμματα, τὰ φιλήματα καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ τέκνου σου!

Ἡ κόμησσις ἐστέναξε καὶ ἔκρυψε τὸ πρόπον διὰ τῶν χειρῶν.

— Τὴν ἔφερα ἐκεῖ ποῦ θέλω, διενεόθη ὁ ὑποκόμης, ὅστις προσεπάθει νὰ δονήσῃ πάσας τὰς χορδὰς τῆς μητρικῆς καρδίας.

— Ἀ! σὲ συγκινεῖ αὐτό, αἶ; ἐπανελάβε, εἶσαι ὠργισμένη, τὸ πᾶν ἐξανίσταται ἐντός σου καὶ αἰσθάνεσαι ζηλοτυπίαν καὶ ἴσως ἤδη καὶ μῖσος!

Ἡ κόμησσις ἀρῆκε στεναγμόν.

Ὁ ὑποκόμης προσέβλεψεν αὐτὴν καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ἀπήστραψεν.

— Ἐλα, εἶπε καθ' ἑαυτόν, τὰ πάντα βαίνουν κατ' εὐχὴν.

Εἶτα δ' ἐπανελάβε ὑψηλοφώνως:

— Λοιπὸν, ναί, ἰδοὺ τί κάμνει ὁ κόμης Δελασέρ, ἐμπνευσθεὶς ἀπὸ τὰς ιδέας τοῦ, αἱ

ὁποῖαι εἶναι ιδέαι μονομανοῦς. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅλα αὐτὰ εἶναι τόσον γελοῖα, ὥστε, εἰάν δὲν σὲ ἐμελλε διόλου, θὰ ὑπάρχῃ λόγος νὰ γελάσῃς μέχρι λιποθυμίας.

— Ἀλλ' ὅλ' αὐτὰ, τὰ ὁποῖα μοῦ διηγήθῃς, εἶναι ὅλως ἀπίθανα! ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτω.

— Ἀλλὰ σὰς λέγω καὶ παλιν ὅτι τίποτε δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ἡ νέα τὴν ὁποίαν ὀνομάζεις Χρυσανγὴ Δελώρμ, εἶναι ἡ Λουκία Δελασέρ, ἡ κόρη μου!

— Ἡ Χρυσανγὴ Δελώρμ δὲν εἶναι ἄλλη παρὰ ἡ Λουκία Δελασέρ.

— Ἐνδεχόμενον νὰ ἡπατήθῃς.

— Ὅχι.

— Εἰσθε λοιπὸν βέβαιοι...

— Ὡς εἶμαι βέβαιοι, ὅτι τώρα εἶναι ἡ φέρω, τὸ φῶς τῆς ὁποίας μᾶς φωτίζει.

Ἡ κόμησσις ἀρῆκε τὰς χειρὰς της νὰ καταπέσωσι, προσπειραμένη ἐξαιρετα μεγάλην ἐκλυσιν.

— Καὶ ὁ κόμης ζῇ μετὰ τῆς... γυναικὸς αὐτῆς; ἠρώτησεν αὕτη.

— Ὅχι, δι' ἑνὰ ἢ διὰ πολλοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζω, ὁ κόμης δὲν μένει εἰς τὴν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν μένει καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ.

— Πολὺ παράδοξον!

— Ἐχει ἰδιαιτέρην οἰκίαν καὶ ζῇ, ὡς ἔζη ἄλλοτε. ὁπλοδὴ ὡς ἄριστος.

— Τότε θὰ ἤξεύρετε καὶ ποῦ μένει;

— Ὅχι ἀκόμη, ἕως τὸ βράδυ ὅμως τὸ πολὺ, ἐλπίζω νὰ πληροφορηθῶ περὶ τούτου.

— Εἴτε ἐκεῖ, εἴτε ἄλλου μένει ὁ κόμης, θὰ σὰς εἶναι ἀδιάφορον αὐτό.

— Ὅχι καὶ τόσον.

— Δὲν ἐννοῶ ὅμως...

— Ἀγαπῶ νὰ προβλέπω πολὺ πρὶν τί δύναται νὰ συμβῇ, καθόσον εἰς μίαν στιγμὴν ὁ κόμης δύναται νὰ γείνη ἐχθρὸς μου.

— Ὁ κύριος Δελασέρ ποτὲ δὲν διενεόθη νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔκαμνον.

Ὁ ὑποκόμης ὑπεμειδίασε μοχθηρῶς.

— Ἀδιάφορον, ἀνταπήντησε, θέλω νὰ ἦμαι προσεκτικός.

— Ἐνεργῇ μετὰ περισκέψεως, διενεόθη ἡ κόμησσις, καὶ δὲν θὰ ἐκτεθῇ ποσῶς.

Διετέλεσαν ἀμφοτέρω ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλοί.

— Τώρα, ἐπανελάβε ἡ κόμησσις εἶπατέ μου ποῦ εὐρίσκεται ἡ κόρη μου.

— Ἐστὶ εὐθύς, εὐθύς χωρὶς συμπαίναν;

— Ἀλλὰ τί ἀπαιτεῖτε τέλος πάντων; ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς σας;

— Θέλεις νὰ μάθῃς;

— Ναί, θέλω.

— Λοιπὸν ἄκουσε, Ἐλένη, σὲ ἀγαπῶ πάντοτε.

— ὦ! ὑπέλαβεν αὕτη ὑψώσασα τοὺς ὤμους.

— Ναί, σὲ ἀγαπῶ πάντοτε πλέον ἢ ὅσον σὲ ἡγάπων ἄλλοτε, σὲ ἀγαπῶ περιπαθῶς, ὡς ποτὲ ἴσως γυνὴ ἡγαπήθη!

Ἡ κόμησσις ἐταπείνωσε πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς, ἐν' ἀποκρύψῃ τὴν ἀχανάκτησιν, τὴν ὀργὴν, τὴν ἀηδίαν, ἃς ἐδήλου τὸ βλέμμα της.

Ὁ ὑποκόμης, ἐρμηνεύσας ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν συγκίνησιν τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, ἐξηκολούθησεν:

— Ἰδοὺ τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον συνέλαβον, σχέδιον τοῦ ὁποίου δὲν παρουσιάζει σπουδαίαν δυσχέρειαν. Σοὶ ἀποδίδω τὴν θυγατέρα σου...

— Πῶς;

— ὦ! μεταχειριζόμενος ἀπλούστατα τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη ὁ κόμης εἰς Μεντόν, ἥτοι ἀρπάζων αὐτὴν ἀπ' αὐτοῦ.

— Καὶ μετὰ ταῦτα; ὑπέλαβεν ἡ κόμησσις μετὰ τρεμούσης φωνῆς.

— Καὶ οἱ τρεῖς, ὡς κατὰ τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην νύκτα, τὴν ὁποίαν οὔτε σύ, οὔτε ἐγὼ ἐλησημονήσαμεν, θ' ἀπέλωμεν ἐκ Παρισίων εἰς μεμακρυσμένας χώρας, ἐνθα ἡ θυγάτηρ σου καὶ ἐγὼ διὰ τῶν θωπειῶν ἡμῶν καὶ διὰ τοῦ ἔρωτός μας θὰ σοὶ ἀποδώσωμεν τὴν εὐδαιμονίαν, τῆς ὁποίας εἶσαι ἀξία, κατόπιν τῶν πολυετῶν παθημάτων σου.

Οὐδέποτε ἐτέθη εἰς τοιαύτην δοκιμασίαν ἡ δύναμις τῆς θελήσεως τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, ἥτις συνεῖχε τὴν ὀργὴν της, ἐτοιμὴν ἤδη νὰ ἐκραγῇ.

Ἐν τούτοις ὠρθώθη καὶ μετὰ βροντῶδους φωνῆς ἀπεκρίθη:

— Βλέπω, ὅτι πραγματικῶς μὲ ἀγαπᾶτε πάντοτε, κύριε ὑποκόμης, ἐπειδὴ τοσοῦτον προσεπαθήσατε νὰ ἐλκύσετε τὴν προσοχήν μου καὶ νὰ μοὶ προκαλέσετε ἐνδιαφέρον. Ναί, πιστεύω εἰς τὸν ἔρωτά σας, ὁ ὁποῖος σὰς ἐνέπνευσε τὸν μῦθον αὐτόν, πολὺ ἄλλως τε, εὐφρα, διὰ τοῦ ὁποίου βλέπω τὴν θυγατέρα μου εἰς Παρισίους μὲ ψευδὴ μητέρα καὶ μὲ ψευδὲς ὄνομα.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΙ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐπὶ ἐγνώσμεν ἐπιτηδεύουσα καὶ καλαισθητὴς διακινούμενη κ. ΘΕΑΝΩ ΔΑΜΑΛΑ διευθύντρια τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ἄνωθεν τοῦ φαρμακείου Ὀλυμπίου καταστήματος Γυναικείων φορεμάτων καὶ πλῶν εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ εὐχαριστήσῃ πᾶσαν Κυρίαν, ἥτις ἤθελε γίνῃ πελάτις τοῦ ἀνωτέρου καταστήματός της.

Αἱ προσερχόμεναι θὰ εὕρωσι μεγάλην συλλογὴν πλῶν ὅλως νεωτάτων καὶ ἰδιορρυθμῶν σχημάτων, εἰς τιμὰς ταῖς πάσαις προσιτάς.

Εἰσόδος ὁδὸς Κορνάρου ἀριθ. 7.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ

Καταστήματος, καταληλώτατοι δι' οἰκονομίας ἐργασίας, εἰς εὐθηνότατην τιμὴν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὅκλιν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαιτέρα συμφωνία.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ

Σ. ΔΕΝΔΕΑ Ὁ δὸς Σταδίου 36. Βισάντι, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορδῶ, Ζαμάικα. Οἶνοι κοινὸι πρὸς 80 λεπτά τὴν ὀκταν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξῆ ἐβραδεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίᾳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.